

reformokra megkívántató pénzforrások kijelölésére kell irányulni.

Vannak közöttük igen sokan, kik a város fejlődésének, anyagi és szellemi előhaladásának buzgó barátai; kik a város fölvirágzását mindenképen előmozdítani iparkodnak; kik a reformok szükségét élénken érzik; kik talán az újítási teendők egymásutánjára nézve is számot vetettek magukkal; hanem a költségek honnan és mikénti előállításáról komolyan nem gondolkoztak.

Vajmi kevés azok száma, kik ezen eszmével, t. i. a reformokra szükséges pénzforrások kimutatásával tüzetesen és behatóan foglalkoztak volna. Híjába, az emberek gyengéje közé tartozik minden dolognak a könnyebb véghez nyulni!

Azon utáni ellenvetésre, miszerint az nem az ő, hanem a városi képviselő körébe tartozik, bátorodom azon észrevételt kockáztatni: miszerint bár elismerem, hogy a reformok ösvényének első stadiumába való lépés, azaz az újítások szükségének érzete, már magában véve is dicséretes dolog; de korántsem elég az üdvösségre, t. i. az ohajtott és czélbavett reformok megtestesítésére.

Ugy egyes embernek, mint bármely testületnek nem sok fejtörésére kerül, valamely égető és hangosan kiáltó szükségletnek kijelölése. A legutolsó ember is, ez vagy amaz nélkülözhetlennek bizonyult tárgynak beszerzésére, képes és tud magának tervet készíteni; de az ennek valóítására igényelt eszköz t. i. a pénz előállítása: ez a bökkenők bökkenője!

Váljunk be leplezetlenül, miként e tekintetben egy helyi sajtó, mint a városi képviselő-testület eddigelé nem felelt meg hivatalos kötelességének, a mennyiben sem ott, sem itt egy árva hangot sem hallottunk a fennhangozott újításoknak miként és mily pénzforrásokból leendő létesítéséről. Mi minduntalan csak a reformok első stadiumának terén mozognunk, folytonosan azt hangoztatván: miként a ronda vendégfogadó nem tűrhető tovább; a feneketlen sár miatt a közlekedés lehetetlen levén, a járdákról való gondoskodás már körünkre égett, nekünk szin- telenczház, vasárnapi iskola, és a jó Isten tudja mi minden kell!

Nem csak a helyben lakó, hanem a városunkban megforduló idegen csakhamar észreveszi, miként községünk legkiáltóbb szükségéi közé tartozik: a szemetiszűrő és minden civilizált embert megbotránkosztató ronda vendégfogadónak s piszkos állásnak mielebbi eltávolítása, s ennek helyébe egy, a község igényeinek megfelelő szállodának föllállítása. Ennek sürgősséggel bővebben indokolni nem kell, miután ez már a városi képviselői gyűlésen kereszttul, tehát a papíron megoldott kérdésnek tekinthető.

A városi reformok sorozatában második nem kevésbé sürgős teendő: a gyalog és szekereni közlekedés napról napra növekedő akadályainak elhárítása. A ki városunkat csak egy évtized előtt ismerte, aligha gondolt arra, hogy Nyíregyháza tágas utcái és térséi piaczi, az országosan elhírhedt hajdani debreczeni feneketlen sártenger hasonmásai lehessenek.

Ha az országos és megyei kormány kötelességei közé tartozik, az országos és megyei utak, jó karban tartásáról gondoskodni: úgy hiszem nem csekélyebb érdekünk nekünk oda törekedni, hogy a közlekedés városunkban fenn ne akadjon.

A polgárisodásnak egyik szerény követelménye: hogy az egy községben lakó polgárok egymással akadálytalanul közlekedhessenek. Városunk mostani állapotát tekintve, bár pirulva, de be kell ismernünk, miként húzamos esős időjárás alkalmával a járhatatlan utak miatt a szomszéd a szomszédal való érintkezhetéstől el van zárva, sőt maholnap oda jutunk, hogy a város kelő közepén dísztelenkedő dágványokban, az igazon marhák megfúlási veszélyének leszünk szemtanúi.

Nézetem szerint a legközelebb teendők sorrendjében egyelőre elég lesz ezen két tárgy letesítésére irányozni és e körül összpontosítani minden törekveinket. Ezzel kapcsolatosan még a cserép- és téglagyár oly módoni átalakítása és berendezése lenne kívánatos, minél fogva az a sűrű építkezések okozta növekedő keresletnek, és a gyártmányok jósága iránti igényeknek megfelelően képes legyen.

Mielőtt a már nélkülözhetlenné vált alkotásokhoz látnánk, nem csak helyén való-

nak, hanem előláthatlannak tartom, a városi gazdálkodást kissé szellőztetni és azt közelebről szemügyre venni.

Minden háztartásnak, legyen az állami vagy városi, ha okszerűen vezetetik, legelső feltétele és legfőbb kelléke: hogy az bizonyos meglátározott szabályok szerint történjék, hogy legyen benne rendszer.

A rendszeres gazdálkodás kerülhetetlen követelménye: az évenkénti költségvetésnek a maga idejében megállapítása.

A bevételek és kiadások előirányzatának megállapításánál szigorúan körvonalaoni kell egyrészt ama bevételeket és kiadásokat, melyek a várost mint testületet illetik; másrészt azon kiadásokat, melyek természetüknél fogva a város összes lakóit terhelik.

Erennézve polgáraink között oly megfoghatlan fogalomzavar uralkodik, és annyira nem vagyunk e téren tájékozva, miszerint, mi a város pénztárára, a nélkül, hogy ahhoz egy krral járulunk volna, és egyéb vagyónára oly jogos igényt tartunk, mint saját magunkéra.

Mennyire hátrányos, a város fölvirágását gátoló, jelen és jövő érdekeit veszélyeztető, mostani gazdálkodási rendszerünk vagy inkább rendszerületünk, világosan és megcáfolatlanul kitűnik abból, hogy mi 1870. évben akként gazdálkodtunk, mint 1848 előtt; holott háztartásunk az utóbb nevezett időig nem igényelt többet 6000 frtnál, jelenleg pedig közel jár a 40,000-hez. Csak a városi rendőrség és a cseléd személyzet havonkénti bére 1000 frtra rug.

A rendőrség kiadások így felöltő fokozásának okát abban találjuk, miként 48 előtt községi életünk inkább falusi, patriarchalis levén, csekélyebb és olcsóbb rendőrségünk, a rend és közbiztonság fenntartására kielégítő volt; de a vasuti összeköttetés óta, miután községi viszonyaink hova-tovább, mindinkább városiak, a rendőri közegek szükségparancsolt kényszerűségeiből szaporítani kellett.

Ha mi csak egy évtized óta, okszerűen és a város fejlődésével lépést tartva gazdálkodunk: igen sok már kikerülhetlenné vált újítási alkotás nem ég annyira körünkre. Ha nem többet, csak 15,000 frtot vetettünk volna ki önmegadózás utján, községi adó-

T Á R C Z A.

A ruhafogas.

Németalföldön tett utazásomban egy napon ... n... i városkába érkeztem. E kis város egy kevésbé magas dombon terül el, s igen szép kilátással bír. Szép fehérre meszelt házai, egyenes tiszta utcái kedves benyomással vannak a vándorra.

A mint az utas ... rből ... e városba tér, jobbról az ut mentében egy kis házikó tűnik szemébe, melynek háttérét magas nyárfák s szőlő lugasok fedik el. E kis ház homlokzatára festett nagy betűk azt mutatják, hogy az sörcsarnok s vándorló legények szállóhelye.

Idé tértem be én is. Az ivószobában a nyájas arcu vendéglős beszélgetett kedves élete párjával, kik „adjon Isten” köszöntésemet „hozott Isten!” köszöntéssel fogadták.

Nem sokára kedélyes társalgás folyt közöttünk, s midőn beszélkedésben a kelő csinnal berendezett szobában körültekinttem, a szoba hátsó részében egy rozant üveg szekrényt vettem észre, melyben egy ember magasságnyi alak volt látható. Az alak egyenruhába volt öltöztetve, fején háromszögletű kalap, válláról széles szíjról egy kurta kard csüngött le. Kíváncsian kérdezősködtem a vendéglőstől, mi jelentősége van e madár-ijesztőnek?

„Valóban madár-ijesztő, — viszonyoz a vendéglős — de egyedül ennek köszönhetem minden szerencsémemet.”

Kértem a vendéglőst, mondaná el tör-

ténetét. E váratlan kérdésre a vendéglős élete párja egészen elpirult, s zavarában kötője végét kezdte sodorgatni.

Na! na! — mond a vendéglős nőjéhez hajolva — ne pirulj el édes öregem, e kis történet — melyben te játszottad a főszerepet — igen kedves perceket okozott nekünk, boldogságunk története az.

Tehát figyeljen ön!

Ezelőtt 32 esztendővel történt az, hogy e kis városba tértem be. Szegény asztalos legény voltam, zseembe alig volt hat garas. E kis összeg egy vacsorára sem lett volna elég. Az éhség kimerültté tett. Felebarátim segédemét voltam kénytelen igénybe venni. Elhatározám, hogy a legelső házba betérek, s egy falat kenyert fogok kérni. — E kis ház felé vettem utamat, melynek ablakánál egy szelid arcu leánykát pillantottam meg. (Nézzé uram! hogy elpirult az én édes öregem.) A mint a kedves leánykát megláttam, szívemnek minden vére arczomba szökken, zavarba jöttem, sokáig küzdöttem magammal, átlépjem-e mint kéregető a ház küszöbét vagy sem? Végre bátároztam, s a ház folyosójának ajtaját kinyitám. Mily nagy lett azonban ijedségem... a folyosó ajtajában ezt az egyenruhába bújtatott alakot láttam, háttal állt felém. — Hátra tántorodtam, — s hogy meg ne sértem a generális urat, (annak tartám e vázat) kalapomat fejemről lekapva, alázatosan köszöntem. E közben az ablakon keresztül hatalmas kacagás üti meg fületem. Az ablakra pillantok, s egy barkós fejű öreg urat látok ott, ki megrettenésem fellett olyan jóízűen kacag, hogy szinte kö-

nyezik bele. Az öreg ur mellett egy szelid arcu leányka állott, ki szánakozó pillantást vetett felém.

Ujra a vázra tekintek, s csodák csodája! az még mostan is oly mereven áll mint azelőtt. Közelebb húzódok hozzá, megnézem jobban, s akkor látom, hogy egy ruha fogas volt az, melyet én élő lénynek, generálisnak néztem. Elpirultam... s a nélkül hogy az ablakra tekintettem volna, távoztam, s csak midőn már jó távol voltam, mertem vissza-pillantani, s kit látok... egy öreg levélhordozót, ki a fogásra akasztott egyenruha zsebébe egy pár levelet s újságot csuszat be, s azzal távozik. Kévéssel ezután a kedves leányka lép a folyosóra, s a levélhordó által az egyenruha zsebébe csuszatott iratokat picziny kezével kiszedi s a belső szobába viszi.

Megvan! — mondtam magamban, — az öreg egy vén zsugori, háza látogatóit, az emberbaráti segédelemre készítettek e váz által akarja elidegeníteni, elretteníteni magától... s ha terve sikerült... kikacagja embertársait.

Merengve hagytam el a kis lakot, s a városba vettem utamat. A kedves leányka szelid arca mindig előttem lebegett, szívem hangosan dobogott, éreztem, hogy csodás a változás, mely átment keblemen.

A városban csakhamar helyet találtam egy asztalos mesternél, kit segédjei elhagytak.

Mesteremet — ki igen kedélyes s jó bánásmódu öreg ur volt — csakhamar megkedveltem, s a legjobb dolgom volt nála. Pár nap múlva — midőn az üzletben dolgomat végeztem — esti szürkületkor a kis ház

fejében: a nagyvendégfogadói rondaság nem botránkoztatná jelenleg szemünket.

Tántoríthatlan meggyőződésem az, hogy városi gazdálkodásunk addig nem fog szilárd alapra fektettni, és községünk jól fölfogott érdekeinek megfelelőleg vezetett: valamennyi képviselő-testület szigorú határvonalat nem húz, egyfelől azon jövedelmek és kiadások között, melyek a háberi viszonyok megváltása folytán a várost illetik és terhelik; másfelől ama bevételek és költségek között, melyek a szorosabb értelemben vett háztartásra, u. m. rendőrségre, tisztviselők fizetésére stb. igényelteknek.

Kiáltólag helytelen, és kézzel foghatólag üdvözlendő gazdálkodásunk elötüntetésére szabadon fölemeltem: miszerint akkor, midőn a földes úri hatalom alól való megváltás folytán, vállainkat még 252,431 frtnyi teher nyomja, mi a város földes úri jövedelmét nem az egyedül illetékes célra, t. i. a váltásig folytán még főnálló adósságok törlesztésére; hanem kivilágítási költségekre, rendőri közegek fizetésére stb. fordítjuk.

Városunk polgárainak túlnyomó része azon eléggé nem kárhoztatható tévhitben ringatja magát, miként a reformokra és újításokra szükséges pénz, kölcsön útján adósságsinálással lehet előteremteni.

Az ily helytelenül, és városunk jövőjét kockáztatólag gondolkozókat, bátorítok megfigyelni: hogy eltekintve a hasznos beruházások és értékes szerzemények miatt újabb időben tett nem csekély adósságoktól, vannak még mint mondám a váltásig idejéig reánk ónsúlylathal nehezede terheink.

Mint mindennek, úgy az adósságsinálásnak is vannak bizonyos határai, melyeken túlmenni, a város érdekei és az eszelység egyaránt hangosan tiltakoznak.

Jól tudom, hogy minden adó, tehát az önmegadózottság útján létre jött községi adó is, emberi közgyarlóságunknál fogva nem bír népszerűséggel; azt is tudom, miként igénytelen szavaim nem fognak kiterjedt körben rokonszennel találkozni: mivel dacára annak, hogy a mások kiváltságainak nem tartozunk különös tisztelői közé, de azért saját vállainkat legalább a községi adó tekintetében szeretnők mig lehet eredeti szűzesség-

felé vettem utamat, s a nyitott folyosó ajtajában most is ott láttam a felöltözött ruhafogast. Egy gondolat villant meg agyamban. Reszkető kézzel téptem ki tárczámból egy darabka papírest, egy pár sort írtam rá, s soraimhoz egy nefelejt virágot tűzve, levélkémet az egyenruha zsebébe dobtam.

Másnap ismétlém sémát. Lánykám az ablak mélyedésében dolgozó asztala előtt ült... s a nefelejt-füzér kebelén nyugodott. — Szemeink találkoztak... s mindketten elpirultunk. Ekkor már éreztem, hogy az a csodás változás, maga a szerelem.

Az első levelet egy második, harmadik s még ki tudja hány követte. Két hétre ezután az én Marim (ez neve nőmnek) azon ürügy alatt, hogy a ház alatt csergedező forrásból vizet viszen nagybácsijának, a patakhoz jött. Itt találkoztunk először. Másnap ismét találkoztunk, aztán minden nap, s boldogok valánk. Elhatároztuk, hogy az egyenruhás fogas továbbra is játssa a levélhordó szerepét.

Igy tartott ez egy ideig. Egy napon — tudva azt hogy Marim nagybátyja egyedül van, s ennél fogva neki magának fog kellene az újságot az egyenruha zsebéből kivenni, s tudva azt is, miszerint az öreg úr háztartásában felette fukar, s hogy mennyire szívesen veszi azt, ha a szomszédné egy kis sültet vagy íróst téstát küld részére — elhatározám, hogy az egyenruha zsebébe egy kis íróstéztát fogok csuszatni, s meglesem az öregot.

Úgy történt. A szokott időben a jó öreg az újságokért tipeg, s az egyenruha zsebében az iratok mellett találja kedvenc éte-

ben megtartani. Azon vizsgálatással legyen szabad azonban magamat kecsesgetni, hogy az önmegadózottság időpontja már itt van, és a községi adó réme már erősen zörget ajtókon.

Lehet, hogy darab ideig nem lesz kívánt eredménye az alkalmatlan ajtókopogtatásnak, de minél tovább halasztjuk bebecsítését, annál nagyobb zajjal fog aztán nem csekély meglepetésünkre ajtóstól együtt szobánkba rohanni.

Ha a sárból és piszokból kibontakozni o hajunk, ha a már körünkre égett reformokat ajkainkon minduntalan hangoztatjuk, szóval: ha községünket más polgárosult városok színvonalára emelni akarjuk, nincs más mód mint beleharapni a keseri almába, azaz önmegadózottság útján oly községi pénztárt létesíteni, mely háztartási szükségleteinknek megfeleljen.

Mulaszthatlan köteleességek tehát egy a sajtó terén, mint a képviselői gyűlésen oda működni: hogy az önmegadózottság útján alakuló községi pénztárból, a már elutasíthatatlan reformokat, nem csak a papíron, hanem a valóságban is, bizonyos meghatározott sorozatban, mielőbb létesíthessük.

Bármily széghangzású szónoklattal, vagy ékesen írt hírlapi cikkkel, sem egy pocolyát kiszáritani, sem pedig egy arasznyi járdát elővárasolni nem fogunk!

Meskó Pál.

UJDONSÁGOK.

— A 10 krajczáros pénzjegyek és ezüst hatosok — a pénzügyminiszternek múlt hó 30-án a képviselőház elé terjesztett s ezáltal elfogadott törvényjavaslata által — még f. évi szeptember 30-ig forgalomban maradnak.

— A távirati sürgönydíjak e hó 1-ső napjától kezdve egyelőre csak június 30-ig leszállítottak. Tíz mérföldnyi távolságra egyenes vonalban egy egyszerű sürgönyért 40 kr., minden, a magyar-osztrák birodalom határain belül eső, bármely távolságra, 20 szöből álló sürgönyért 60 kr., — minden további 10 szöért 30 kr. vétetik.

— Molnár Endre, a nádudvari-kerület országgyűlési képviselője állásáról

lét. — Tovább nem leskelődtem... távoztam.

Marim közelebbi találkozásunk alkalmával elmondá, hogy az öreg mennyire örvendett találkozásának, a sors — ugymond — előzékenyen gondoskodik róla, s az egyenruhába rakja ajándokait.

Marimmal közlém a történeteket, s aztán együtt nevetünk.

Majd később egyenruhás levélhordómnak Marim részére egy szerelmes levelet, s egy mézes szívet kellett átadni. Esetleg ekkor is Marim helyet a nagybácsí ment a folyosóra az újságokért. Az egyenruha zsebébe nyul kiveszi a levelet, olvassa a címet s megütközéssel látja, hogy a levél nem neki szól, s hogy az íróstésta helyett egy mézes szív van a ruha zsebében.

Nézd csak édes leányom! mond a nagybácsí Marimnak, midőn a szobába ért, e kis rithmus s e mézes szív neked szól, ki hitte volna hogy rólad is gondoskodik egy láthatatlan kéz. Hanem hát, — dörmögött tovább a nagybácsí, — a dolognak elejét veszszük.

E naptól fogva nem láthattam többé Marimat. Szomorú levert lettem, dolgaimat elhanyagoltam, s mesterem csakhamar telmondott.

Távoznom kellett a városból. Midőn a kis ház előtt elhaladtam, könybelábadt szemekkel tekinttem ama helyre, hol a ruha fogas állott. Egész valóban megrettentem, a fogas helyett egyszerű deszka koporsó tünt elém. Szivem hangosan dobogott, lélekzetem elállott, szemeim lázas tűzben égtek,

lemondott. A képviselőház elnöke Szabolcs-megye központi választmányát új választás foganatosítására felszólította.

— Múlt hó 29-én városunkban az Orosz-utczán tűz támadt, mely alakkal egy istálló, honnan a tűz eredt, és egy ház a Jeruzsálem-utczán lett a lángok martaléka.

— Rainer Lajos tiroli énektársulata, melyről már múlt számunkban megemlékeztünk, két egymástán következő estén adott nagyszámú közönség részvéte mellett hangversenyt a nagyvendéglő termében. Mindkét hangverseny igen sikerültnek mondható.

— Figyelmeztetjük az utazó közönséget a tiszaí vasút új menetrendjére, mely szerint a Nyiregyháza-Miskolczi vonat közvetlen összeköttetésbe hozatik a Miskolc-Pesti vonattal. Április 5-től fogva a reggeli vegyes vonat, mely eddig 6 óra 24 p. indult Nyiregyházaról Miskolc felé reggeli 4 óra 24 p. fog indulni, 7 óra után már Miskolcra leend, és a 8 órakor Miskolcra Pestre menő vonattal mindjárt tovább lehet utazni. A délutáni 5-6 óra Nyiregyháza érkező vonat ezental is ugyanazon időben fog közlekedni, szintugy a Miskolcra Nyiregyháza déli 11-kor érkező vonat, az esti vonat azonban mely eddig 8-kor érkezett meg Nyiregyháza, 20 perccel korábban fog megjönni. Előismerésünket fejezzük ki a tiszaí vasúttársaság eme intézkedése iránt, mely által Pesttel ez uton is egyenes összeköttetésbe jöttünk.

— Ad vocem vasut. Azon — néhány hét előtt lapunkban felemlített kérvény folytán, melyet a Nyiregyh. terménysarnok városunk országgyűlési képviselőjéhez intézett, ez a képviselőház mart. 28. ülésében a közlekedési minisztert az akkoron említett tárgyban interpellálta. Kiváncsiak vagyunk a miniszter válaszára.

— A helybeli nőegyleti választmány ma d. u. 3 órakor tart gyűlést a kisdóvóudában, egy háznak megvétele és árvaházra használata iránt. Bizony a saját ház ráfer szegény árvákra, kiknek mióta az árvaház fennáll, sokszor kellett már hurcozást ködni. A nőegylet jelenleg hét leányvát tart el, és a ki fáradságot vesz magának, a

Marimat kerestem, az én kedves Marimat kit olyan nagyon szerettem.

A folyosóra siettem s egész lényem megkönnyebbült, mert Marim a koporsó mellett hullatta könyeit.

Bucsuzni jöttem jó Marim! mondtam, s én is vele sirtam.

Te távozni készülsz, viszonzó ő, távozni? és épen most midőn minden támasz nélkül maradtam?

Édes Marim! folytatam tovább, mesterem felmondott, munkát nem kapok e városban, távoznom kell.

Henrik! édes Henrik! susogá Marim, egyedül örökösök vagyok nagybátyám vagyónak és...

A többit értettem... és én maradtam. E perctől fogva én lettem őrzője szeretett Marimnak. Csakhamar férj és feleség lettünk.

Tudod mit? — mondtam egy napon Marimnak — e kis laknak előnyös fekvése van, alakítsuk át vendéglőnek. Nőm helyeslé megjegyzésemet. Így lett kis lakunk sörsarnok, s mester legények szálló helye. Az egyenruhás fogast örök emlékül üveg szekrénybe helyeztük.

Tekintse meg uram! mindazon levelek, melyeket szeretett Marimhoz írtam, jelenleg is az egyenruha zsebében vannak.

Ez története az ön által nevezett „madárijesztőnek“, miről ön egy beszélykét írhat.

* * *

Szives házi gazdám engedelmevel közlém a ruhafogás történetét.

(Németből)

Cassius.

könyörületesség eme hajlékát meglátogatni, kellemesen lesz meglepetve az ott uralgó csinoság és tisztaság, valamint a gyermekek illő magaviselete és a korukhoz mért tantárgyakbani előmenetelük által. Ez eredmény annál inkább érdemel elismerést, mivel az árvek nagyobbára népünk legalsóbb, legnyomorultabb rétegeiből származnak, és kik, ha a növekvő pártfogásuk nem élvezik, valószínűleg a társadalmom metelyeivé váltak volna.

— Szabolcsmegye f. hó 5. s. k. napján tartandó közgyűlésén előadandó tárgysorozatának kivonata: Belügymin. leir. községi erdők iránti felügyelet tárgyában. — Földm. ip. és keresk. miniszteri leirata Egyek községnek engedélyezett vasárjog tárgyában. —

Közmunka és közl. miniszter leirata a vámszedési jog adományozása iránt ezután követendő eljárást illetőleg. — Honvéd miniszter. leirat a honvéd fegyvereknek polgári fogházakban elhelyezése iránt. — Belügyminiszteri intézmény a megye által tervezett közkórház tárgyában. — Küldöttségi jelentés a Tisza folyamán létező közlekedési akadályok tárgyában. — Alispáni jelentés a levéltár s telekkönyvi helyiség tüzmentessé tétele ügyében. — Küldöttségi jelentés az adó reform tárgyában. — Számvevőszék előterjesztése az 1869. évi házi pénztári számadásokról. — Küldöttségi jelentés az országgyűlési gyakornokok felküldése tárgyában. — Szabóczy jelentés N.-Kallóti real tanodára nyújtandó állami előleg kölcsönnek a község által ajánlott biztosítás tárgyában. — Kékesy Minály kérényve gr. Butler-alapítványt élvező katonai intézetből kirekesztett fia visszahelyezése iránt stb.

Értéktárgy- és váltó-árfolyam
a bécsi cs. k. nyilvános tőzsdén april. 2.

	Pénzbeli árfolyam
5% metalliques	61 00
5% metalliques május és nov. eső kamattal	61 00
5% nemzeti kölcsön	70 80
1860-iki államkölcsön	97 30
Bankrészvények	723 00
Hitelrészvények	263 80
London	124 40
Ezüst	121 25
Cs. kir. arany	5 86

HIRDETÉSEK.

Hirdetmény. (XXXVII) 3-1

- 1) A tétli szeszgyár hozzá tartozó 4 holdnyi belsőséggel minden ott fennálló épületekkel, 8 drb igás ökörrel, 4 drb hámos lóval, minden szeszgyári és gazdasági eszközökkel f. é. május 2-án a hely színein el fog árvereztetni. — Ugyanott
- 2) A szeszgyár mellett fekvő 220 hold bérleti föld, melynek bérlete 1873-iki február végén jár le, s mely nagyrészt rozsszal, árpa-, búkköny- és luczernával vetve, s kolompérral ültetve van.
- 3) Ugyanott a Tétli községi regale-bérlet is, mely tart 1871-diki Szt-György napig, alhaszonbérbe kiadó. Bővebben értekezhetni Nyiregyházán,

Nikelszky Mátvás és társainál.

Eperjeskén lakó (XXXVI) *1

Járm József urnak
az eszenyi határban levő 300 hold földje sertések számára nyári legelőnek egy évre kiadó.

Szeredneyei és kaszonyi

HEGYI BOROK

3 akós hordókban (XXXII) 3-1
kapható

Fried Jakab kereskedőnél,
Pazoniy-utca 780. sz. a.

ZONGORA

igen jó karban levő, jó hangu, s jutányos áron eladó

Palánszky Sámuelnél (XXXV) *1
Nyiregyházán, Nagy-Debreceni-utca 1534. sz. alatt.

Dusan felszerelt raktára (ezernél több)

legfinomabb, legszebb és legújabb divatu nemez-, s szövetalapokból (urak és gyermekek számára) a tavaszi idényre legolcsóbb árak mellett.

Lábbeli árucikkek

nagy választékban nők, urak és gyermekek részére a legkülönbélebb formákban (bőrben és szövetségben) a legújabb divat szerint, legjobb bel- és külföldi gyárakból hozatva legjutányosabb árak mellett.

TAVASZI ERNYŐK,

napernyők, legyezők, prágai és bécsi glaccé-, svéd- és szarvasbőr-kesztyűk, nyakkendők, gallérok, kézelők nők és urak számára.

PAVLOVITS IMRE

NYIREGYHÁZÁN

ajánlja diszmű, norinbergi, gyarmat, fűszer, porcellán és üvegáru kereskedését.

A legjobb

valódi amerikai

varrógépek raktára

családi és üzletbeli használatra, kitünően elkészítve, és kimerítő használati utasítással ellátva, különféle rendszer szerint, 30, 35, 50, 55, 90 forintjával és feljebb.

Cseh porcellánárak

asztal, csemege, kávé, tea, chocolate és üveg-terítékek, virágtartók és cserepek, fényűzési cikkek porcellánból és üvegből, és végre asztalterítékek üvegből a legújabb közörsülési minták szerint.

Mindennemű

VETEMÉNYMAGVAK,
francia luczerna-, steier löhere-, burgundi répa, muhar- és ákaszmag.

TERMÉNYZSÁKOK
nagy mennyiségben gyári áron.

Bel- és külföldi

ÁSVÁNYVIZEK

1870-iki töltés.

Legfinomabb
csukor, kávé, tea, rhum, sajt,

CSEMEGECZIKKEK
FÜSZER s FESTÉKÁRÚK.

Pipere, uti, dohányzási és **VADÁSZATI CZIKKEK,**
Lefauchaux-revolverek, vadászfegyverek és pisztolyok, Konyhacikkek, aranyrámájú- és pipere-tűk, bojtok, ablakrámak, szőnyegek, kópóladák, lámpák, gyermekágyak, bölcsek, vasbutorok stb. nagy választékban.